

gjennemgaaede af den hele Statsrevision, og dette gav Anledning til en Forhandling i Statsrevisionen om dette Spørgsmaal, hvor det da viste sig, at man ansaa Regjeringen for bunden til at udføre de Foranstaltninger, hvortil der er bevilget Midler i Finantsloven. Resultatet af Forhandlingen blev altsaa, at Antegningen blev staaende, og man er efter den Tid bestandig gaaet ud fra, at de Arbejder, som ere bevilgede, skulle være udførte allesammen og i det Omfang, hvori de ere bevilgede, ligesom vedkommende Minister i sin Besvarelse af Antegningen heller ikke gjorde nogen Modbemærkning mod den udtalte Misbilligelse. Fra den Tid af har dette Spørgsmaal aldrig været reist i Statsrevisionen, men man er stadig gaaet ud fra, at den Regel stod fast, at vedkommende Minister var pligtig til at udføre de Arbejder, som være bevilgede. Det er derfor ogsaa Skik, og det sker aarlig, at der f. Ex. med Hensyn til Bygningsarbejder bliver forespurgt, om en Hovedreparation er udført i hele det Omfang, i hvilket den er bevilget, og forsaavidt det ikke er Tilfældet, da af hvilken Grund. Ministeriet har aldrig gjort nogen Indvending dertil, og man maa altsaa antage, at Ministeriet er enig dertil. Dette tror jeg er ved mange Leiligheder saa fuldstændig traadt frem i Betænkningen, at der ikke kan være Spørgsmaal om, at man ikke har kunnet se det af den. Naar der f. Ex. i den sidste Betænkning er blevet spurgt Krigsministeriet, hvorfor det ikke har udført den Travers paa Tre Kroner, hvortil der var givet Bevilling, og der som Svar derpaa er blevet givet en Erklæring, hvorefter Statsrevisionen har gjort den Bemærkning, at det maa anses for rigtigt, at Arbejdet ikke er blevet udført, saa har jo Statsrevisionen derved givet sit Eksempel, hvorefter det kan anses for rigtigt, at dette Arbejde ikke er blevet udført. Det er ganske den samme Fremgangsmaade, som Statsrevisionen vilde have fulgt, hvis der havde været Overfredselse, som den havde billiget. Der findes ogsaa stadig i Regnskabsoversigterne Bemærkninger, som utvivlsomt tyde paa, at i det Mindste enkelte Ministre anse sig for forpligtede til at udgive de Penge, der ere bevilgede til bestemte Foranstaltninger. Jeg skal som

Eksempel herpaa nævne en Bemærkning, som Statsrevisionen stadig modtager fra Indenrigsministeriet med Hensyn til Bevillingen til Præmier ved Hingsstfuerne. Det er ved Loven af 23de Januar 1862 bestemt, at til disse Præmier skal der bruges en bestemt Sum, men der er Bausfeligheder for Ministeriet ved at faae den anvendt, idet den nemlig skal fordeles i Forhold til det Bidrag, som gives af Landbosforeninger og private Mænd. Nu bliver der af Indenrigsministeriet indhentet Oplysninger om, hvor store Bidrag der vil blive givet, og efter disse Oplysninger fordeles Ministeriet Pengene, men saa viser det sig stadig, at der er nogle Landbosforeninger, der ikke have skaffet de Beløb tilveie, som de have lovet, og Følgen deraf er, at de maa tilbagebetale Pengene, saa at Lovens Bud ikke kommer til fuld Ret; idet paa den Måde nogle Penge blive tilovers, uagtet de alle skulle være brugte. Det er Tilfældet hvert Aar, og hvert Aar faar Statsrevisionen Forklaring derved, saa at man maa antage, at Ministeren erkender, at han er pligtig til fuldt ud at bruge den Bevilling, som Finantsloven har givet i Henhold til Loven af 23de Januar 1862. Nu kan maaske den ærede Finantsminister sige, at det kun er sjældnere, at dette Spørgsmaal fremtræder i Statsrevisionens Betænkning, og det er ganske sandt; men dertil er der ogsaa en god Grund, og det er, at naar Statsrevisionen behandler et Regnskab for et vist Aar, ere allerede 2 Finantslove blevne behandlede i den mellemliggende Tid, og de Foranstaltninger, som ikke ere blevne bragte til Udførelse i det Finantsaar, for hvilket de først være bevilgede, og for hvilket Regnskabet nu foreligger, vilde i Reglen være blevne bevilgede paa en af de senere Finantslove, der allerede ere behandlede, saa at man igjennem Forhandlingen om et senere Finantslovsforslag i Almindelighed vil have den Grund given, hvorfor det vedkommende Arbejde ikke er blevet fremmet. Dertil kommer jo desuden, at Statsrevisionen ikke har fundet Anledning til at fremkomme med dette Spørgsmaal, fordi man ansaa det som et Spørgsmaal, hvorefter det ikke kunde være nogen Tvivl. Naar der havde været nogen Tvivl derom, vilde Stats-